

gegeven schuldvordering door het sluiten van de pandovereenkomst. De inpandgeving kan slechts aan de schuldenaar van de in pand gegeven schuldvordering worden tegengeworpen nadat zij hem ter kennis werd gebracht of door hem is erkend. De artikelen 1690, derde en vierde lid en 1691 zijn van toepassing."

Artikel 1690, derde en vierde lid BW schrijven voor dat:

"Indien de overdrager dezelfde rechten aan verscheidene overnemers overdraagt, krijgt hij die er zich te goeder trouw op kan beroepen als eerste de overdracht van schuldvordering aan de schuldenaar ter kennis te hebben gebracht of als eerste de erkenning van de overdracht door de schuldenaar te hebben bekomen, de voorkeur.

De overdracht kan niet worden ingeroepen tegen de te goeder trouw zijnde schuldeiser van de overdrager aan wie de schuldenaar te goeder trouw en voordat de overdracht hem ter kennis werd gebracht, bevrijdend heeft betaald."

Uit deze bepalingen volgt volgens het Hof dat *"een eerder pandrecht tegenwerpelijk is aan een later beslag op dezelfde schuldvordering en dat de betaling door de derde-schuldenaar aan de ontvanger krachtens artikel 164, § 1 KB/WIB 1992, in weerwil van de kennisgeving van het pand aan de derde-schuldenaar niet-tegenwerpelijk is aan die pandhouder, ook al is de ontvanger op het ogenblik van de betaling te goeder trouw"*.

Rechtbank van koophandel Luik 24 mei 2018

INSOLVENTIE

Gerechtelijke reorganisatie – Algemene bepalingen – Verzoek en daaropvolgende procedure – Ontvankelijkheid – Regsol – Schorsing van de tenuitvoerlegging

INSOLVENTIE

Voorlopige maatregelen – Bewind goederen – Ontvankelijkheid – Kennelijke beoordelingsfout

INSOLVABILITÉ

Réorganisation judiciaire – Dispositions générales – Requête et procédure subséquente – Recevabilité – Regsol – Suspension des poursuites

INSOLVABILITÉ

Mesures provisoires – Réorganisation judiciaire – Administration provisoire des biens – Erreur manifeste d'appréciation

In het vonnis van 24 mei 2018 heeft de rechtbank van koophandel te Luik zich uitgesproken over de opening van de gerechtelijke reorganisatie, de schorsing van de beslagprocedure en de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder onder het nieuwe Boek XX WER.

In eerste instantie dient de rechtbank zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift tot opening van de gerechtelijke reorganisatie. Hierbij vraagt een vrijwillig tussengekomen partij (hierna Roof Isola-

tion) de niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift vanwege het ontbreken van zowel het verzoekschrift, als de stavingsstukken in het elektronisch register. De verzoeker van de gerechtelijke reorganisatie werpt hiertegen op dat technische moeilijkheden het onmogelijk maakte om het verzoekschrift en de stukken in het register in te dienen. Bijgevolg beroept de verzoeker zich op artikel XX.8 WER dat neerlegging in papier op de griffie toelaat, indien het register tijdelijk buiten werking is. De rechtbank volgt de redenering van de verzoeker en stelt dat deze zich terecht op artikel XX.8 WER kon beroepen om het verzoekschrift in papier neer te leggen.

Vervolgens dient de rechtbank zich ook te buigen over het verzoek om de lopende beslagprocedure ten aanzien van de verzoeker te schorsen op grond van artikel XX.44, § 2 WER. Echter, de rechtbank weigert hierover reeds uitspraak te doen, aangezien de beslagleggende schuldeisers in dit geschil nog niet zijn opgeroepen en dus niet kunnen worden gehoord.

Ten slotte dient de rechtbank ook uitspraak te doen over de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder op grond van artikel XX.31 WER. Roof Isolation eist de aanstelling op grond van: 1) "schaamteloos" gedrag van de zaakvoerder, 2) ongelijke behandeling van de schuldeisers, 3) ondermijning van de beslagprocedure en 4) de weigering tot volstorting van het kapitaal van de vennootschap. De rechtbank verduidelijkt onmiddellijk dat een voorlopig bewindvoerder enkel kan worden aangesteld, indien de zaakvoerder een fout heeft begaan die door elke redelijke persoon als een kennelijk grove fout zou worden beschouwd. Vervolgens bekijkt de rechtbank elke grond die door Roof Isolation wordt aangehaald en toetst deze aan het bovenstaande criterium. Op basis van deze analyse besluit de rechtbank dat:

- het schaamteloos gedrag van de zaakvoerder onvoldoende wordt aangetoond en zelfs mits verdere ondersteuning geen kennelijke grove fout zou uitmaken;
- er geen sprake is van samenloop tijdens de gerechtelijke reorganisatie en dus het betalen van een vaststaande, opeisbare en zekere schuldvordering geen grove fout uitmaakt;
- het onvoldoende blijkt uit de stavingsstukken dat verzoeker de beslagprocedure heeft ondermijnd door activa weg te maken;
- het niet volstorten van het kapitaal geen kennelijk grove fout uitmaakt. De volstorting van het kapitaal is immers in deze omstandigheden een louter boekhoudkundige verrichting waarbij de aandeelhouders aan hun verplichting voldoen door deze te vereffenen met een nog openstaande vordering van de aandeelhouders op de vennootschap. De volstorting van het kapitaal verhoogt in dit geval niet werkelijk het onderpand van de schuldeisers.

Bijgevolg wordt het verzoek voor een voorlopig bewindvoerder ongegrond verklaard en de procedure tot gerechtelijke reorganisatie geopend.

Hof van Cassatie 31 mei 2018

INSOLVENTIE

Faillissement – Aangifte en verificatie van schuldvoorwaarden – Persoonlijke zekerheid – Zakelijke zekerheid
INSOLVABILITÉ

Faillite – Déclaration et vérification de créances – Sûreté personnelle – Sûreté réelle

Op 31 mei 2018 heeft het Hof van Cassatie zich uitgesproken over artikel 63, tweede lid faillissementswet en meer bepaald of de verplichting voor wat betreft schuldvorderingen gewaarborgd door een persoonlijke zekerheid (art. 63, tweede lid Faill.W.) kan worden uitgebreid naar zakelijke zekerheidstellingen voor andermans schuld.

Ter herinnering artikel 63, tweede lid Faillissementswet legt op dat:

“Elke schuldeiser die geniet van een persoonlijke zekerheidstelling vermeldt dit in zijn aangifte van schuldvordering of uiterlijk binnen zes maanden vanaf de datum van het vonnis van faillietverklaring, tenzij het faillissement eerder werd afgesloten, en vermeldt naam, voornaam en adres van de natuurlijke persoon die zich kosteloos persoonlijk zeker heeft gesteld voor de gefailleerde, bij gebrek waaraan deze bevrijd is.”

Deze bepaling is (gedeeltelijk gewijzigd) behouden in artikel XX.156 WER.

Het Hof zegt voor recht dat:

“Deze bepaling die enkel persoonlijke zekerheidstellers treft is niet van toepassing op diegene die [een] zakelijke zekerheid hebben gesteld om een schuld van de gefailleerde te waarborgen.”

De beslissing van het Hof sluit aan bij de doelstelling van artikel 63, tweede lid Faill.W., namelijk de curator in staat stellen om persoonlijke zekerheidstellers te informeren over de mogelijkheid om bevrijding te bekomen (MvT nr. 1811/001, Parl.St.2004-05, 7-9). Aangezien zakelijke borgen niet bevrijd kunnen worden (art. XX.173 WER), is er geen noodzaak om zakelijke borgen te informeren en aldus de curator te wijzen op hun bestaan. Bijgevolg is er geen verplichting voor de schuldeiser om bij zijn aangifte zakelijke borgen te identificeren en mee aan te geven.

Hof van Justitie 6 juni 2018

Zaak: C-250-17

INSOLVENTIE

Grensoverschrijdende insolventie – Europese insolventie

INSOLVABILITÉ

Insolvabilité transnationale – Insolvabilité européenne

Op 25 juli 2008 heeft Tarragó da Silveira (hierna, eiser) een rechtsoverdracht ingesteld tegen Espírito Santo Financial Group (hierna, verweerder) bij de rechtbank van eerste aanleg in Portugal ter betaling van een uitstaande schuldvordering. Op 24 oktober 2014 wordt verweerder failliet verklaard te Luxemburg. Naar aanleiding van de insolventieprocedure in Luxemburg oordeelt de rechtbank te Portugal dat conform artikel 15 insolventieverordening 2000 de gevolgen van de insolventieprocedure op dit geding door het Portugese recht worden beheerst en dat ingevolge artikel 277, e) van het Portugese Wetboek Burgerlijke Rechtsoverdracht dit geschil geen uitspraak behoeft. Eiser gaat tegen deze beslissing in cassatieberoep. Eiser argumenteert dat artikel 15 insolventieverordening enkel betrekking heeft op lopende rechtsoverdrachten betreffende een bepaald goed of recht en dat rechtsoverdrachten tot betaling van een geldsom buiten het toepassingsgebied vallen. Hierop stelde het Hoogste Portugese Gerechtshof volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie:

Is artikel 15 insolventieverordening 2000 van toepassing op een lopende rechtsoverdracht strekkende tot betaling van geldbedrag en schadevergoeding aanhangig bij een rechterlijke instantie wanneer de schuldenaar in een andere lidstaat insolvent is verklaard?

Op basis van de context van artikel 15 insolventieverordening stelt het Hof dat het begrip lopende rechtsoverdrachten ruim moet worden geïnterpreteerd. In artikel 4, 2., f) insolventieverordening wordt immers aangegeven dat lopende rechtsoverdrachten zijn uitgesloten van artikel 4 insolventieverordening zonder dat deze rechtsoverdracht betrekking moet hebben op een bepaald recht of goed. Bovendien kan uit artikel 16 insolventieverordening worden afgeleid dat de zinsnede “*rechten en goederen waarover de schuldenaar het beheer heeft verloren*”, verwijst naar de insolventieboedel van de schuldenaar. Op grond van deze interpretatie is artikel 15 insolventieverordening van toepassing op lopende rechtsoverdrachten die niet alleen een bepaald recht of goed betreffen, maar ruimer, een goed of recht dat onder de insolventieboedel valt (ro. 24).

Vervolgens beoordeelt het Hof artikel 15 insolventieverordening in het licht van de doelstelling van de Insolventieverordening: de efficiënte en doeltreffende afwikkeling van grensoverschrijdende insolventieprocedures. Indien men tijdens een lopende procedure plots buitenlands recht zou moeten toepassen om de gevolgen van de